

РЕЦЕНЗИЯ

от доц. д-р Георги Патриков

за дисертационния труд на Инна Диловска

"ДИРИГЕНТСКИ ПРОБЛЕМИ В БЪЛГАРСКОТО СИМФОНИЧНО ТВОРЧЕСТВО
ОТ 1960 ДО 1990 г."

за присъждане на образователната и научна степен „доктор“ в
професионално направление 8.3 "Музикално и танцово изкуство"

Инна Диловска е възпитаник на Плевенското музикално училище "Панайот Пипков". Като ученичка участва в редица майсторски класове и конкурси, и е лауреат на редица от тях. Висшето си музикално образование Инна получава в НМА "проф. Панчо Владигеров" със специалност "Оперно - симфонично дирижиране". В периода на обучение тя реализира концерти като диригент на Академичния симфоничен оркестър на НМА " П. Владигеров", през 2012г. е стажант в Национален музикален театър "Стефан Македонски" и завършва с отличие през 2016 г. в класа по "Оперно - симфонично дирижиране" на проф. Пл. Джуров.

В своята практика като диригент Диловска дирижира концерти с Плевенска филхармония, Софийска филхармония и др., а през 2018г. е наградена с приза "Музикант на годината" за "Дебют" на годишните музикални награди на БНР.

Инна Диловска е от малкото съвременни млади български диригенти, които проявяват особено влечение към българската музикална литература. Това проличава не само в избора на тема за дисертационен труд, но и в подхода на авторката в изследователски план, значителното

асимилиране на литература, използвана за написването на труда, явното търсене на адекватна гледна точка от позицията на диригент - интерпретатор. В периода на своето обучение като докторант по "Оперно-симфонично дирижиране" Диловска успя да реализира и няколко концерта с музика на български автори - Красимир Кюркчийски – Adagio за струнен оркестър, . Александър Текелиев – Молитва, Норис Гетов – Concerto grosso и най-отличаващо се - Цветан Цветанов – Симфония No 4. Убедително бе представянето на тези произведения на концертната сцена и това е всъщност много важно наблюдение за свързаността на теоретичната част и практическото прилагане на изведените принципи, нещо така важно за художествено - творческия характер на дисертационния труд. В изпълнението на Симфония №4 от Цветанов Инна показва умението да ръководи оркестъра в една много сложна партитура, като на преден план бе изведено съдържанието на музиката без да се забелязват предизвикателствата, които изпълнителите трябваше да преодолеят при подготовката. Диловска показва завидно умение да организира сложните алеаторни епизоди в симфонията, постигна добър звуков баланс, успя да подбере най-точна и естествена темпова съпоставка в епизодите, и като цяло.

"Диригентски проблеми в българското симфонично творчество 1960-1990г. е тема, която е възможно да се обхване по-скоро като принципи в подхода при интерпретацията, но не и всецяло. Такъв е подходът и на докторанта.

Забележително бих определил умението на Диловска да систематизира анализите в много ясна структура. Трудът се състои от увод, девет глави и заключение.

По отношение първа глава от труда съм впечатлен от лаконичното, но много ясно представяне на музикалната среда, която в периода 1960 - 1990 г. осигурява възможността на българските композитори за интензивна творческа дейност. Набляга се и на информация, показваща възможността на изпълнителските състави по това време да реализират написаните композиции, а не те да остават в неизвестни архиви, ставащи недостъпни за слушатели, а дори и за музиканти. Инна проследява тенденциите на развитие на композиционните техники в периода. Това са годините на най-плодотворно създаване на българска симфонична музика,

години на композиционни търсения и новаторски идеи, и дори може да кажем на турболентни процеси в музикалната ни действителност.

Същинската част от изследването на Инна Диловска е в глави 2 - 9. Добър подход е разглеждането на произведения, обединени от конкретна проблематика. По този начин се следва ясна логика в систематизирането на произведения от един доста голям по продължителност период, дава се яснота за принципите на интерпретация чрез конкретни препратки към различни автори и произведения.

В глава втора от труда се проследяват композиторските търсения в изследвания период по отношение на музикална форма, анализира се добре жанровата принадлежност на произведения от различни автори, създаването на алтернативни музикални форми, всичко това се илюстрира убедително с подбраните от докторанта примери.

Трета глава е от съществено значение за смисъла на дисертационния труд на Инна, тъй като там се анализират много детайлно различни композиционни техники, свързани с метроритмичната и темпова организация на композициите. Владееенето на принципите на интерпретация на тези композиционни похвати е от съществена необходимост в диригентския подход към много от българската музика, написана в този период. Детайлно се изследва и творбата "Фрагменти" от Константин Илиев.

Със следващите глави разглеждания труд добива пълнота по отношение на засегнатата проблематика. Анализират се много аспекти, свързани с новите темброви търсения, използваните нетрадиционни ансамбли и др.

Много съществен е описаният диригентски анализ и интерпретационен подход на Симфония 4 от Цветан Цветанов в глава 9.

Дисертационният труд заслужава внимание и е полезен в търсенето на интерпретация на творби от български автори, и не само. Важно

достоинство е систематизирането на похвати в диригентския прочит на творби с нетрадиционни композиционни техники, каквито изобилстват в музиката ни в разглеждания период. По отношение на приносите на труда, освен изброените бих посочил и провокативното напомняне за един цял сегмент от музика, която понастоящем рядко присъства в концертните ни афиши. Диловска има принос в практическото превъплъщаване на изведените от нея принципи със своето изпълнение на Симфония 4 от Цветан Цветанов с Академичния симфоничен оркестър на НМА "П. Владигеров". Убеден съм в смисъла на представения дисертационен труд.

Предлагам на уважаемото жури да присъди образователна и научна степен "Доктор" на Инна Диловска.

Доц. д-р Георги Патриков